China's new law escalates Beijing's strategic assault on the Tibetan Buddhist world

Since China's occupation of Tibet in 1950, "ethnic unity" has been embedded in Beijing's governing strategy for controlling Tibet. This colonial-style doctrine has now been formalised through the People's Republic of China (PRC) Law on the Promotion of Ethnic Unity and Progress, passed on 12 March 2026 during the 4th Session of the 14th National People's Congress and scheduled to take effect on 1 July 2026. The law is likely to have implications beyond China's borders, particularly across Tibet and the Tibetan Buddhist cultural world, including Himalayan regions. Under its framework, Chinese authorities may expand transnational pressure on Tibet and its neighbouring countries. At the same time, the law threatens Tibetan Buddhism and the Tibetan language, both of which form the foundation of Tibetan Buddhist culture and national identity.

Restriction over the Monastic Education Centres in Tibet

The Chinese government's efforts to weaken Tibetan monastic education are central to its broader campaign against Tibetan Buddhist culture. It views Tibetan Buddhism as a major source of Tibetan nationalism and identity. Trinley Dorjee, head of the United Front Work Department of the Tibet Autonomous Region (TAR), has described China's strategy as one aimed at "cutting off the monastic community", noting that past population-control policies and later economic pressures have reduced family size and made monastic recruitment increasingly difficult. Age restrictions further obstruct recruitment: no one under 18 may enter monasteries or monastic education centres, a rule enforced across U-Tsang, Kham, and Amdo in Tibet.

Recently, Chinese authorities have compelled many young monks to leave monasteries for colonial boarding schools because of age restrictions. This violates the religious freedom of Tibetan children under 18 and appears intended to prevent them from entering monastic life before adulthood. At the same time, the Chinese government restricts the recognition of new Buddhist reincarnate lamas and suppresses monks and nuns who sustain monastic institutions. Many have been forced to leave their monasteries because of severe physical and psychological pressure.

Destroying the Tibetan Language to Undermine Buddhism

Tibetan Buddhism has long been preserved through study, reflection, meditation, teaching, debate, and writing, all of which depend on the Tibetan language. Because the language is essential to the survival of Tibetan Buddhism in society, its erosion directly threatens the continuity of the tradition. The Chinese government appears to recognise this and has made the Tibetan language a further target of control.

The Chinese government has adopted measures reminiscent of the decline of the Manchu language in China. In recent years, it has expanded Chinese-medium instruction, closed private schools that taught the Tibetan language and culture, removed Tibetan from government offices, and censored or detained those who advocate online for the protection of the Tibetan language. The ethnic unity law may serve as a strategic tool to further suppress the Tibetan language.

Tibetan-language WeChat groups and public platforms have also been blocked or shut down, while activists who filed lawsuits, wrote articles, or gave speeches have been imprisoned. These policies aim not only to weaken Tibetan identity but also to undermine Tibetan Buddhism, since a people deprived of their language and national identity cannot fully preserve their religion, culture, or customs.

Eliminating Tibetan Customs Linked to Tibetan Buddhism

Many Tibetan customs are deeply rooted in Buddhism and have long shaped Tibetan identity. Tibetans commonly regard Tibet as the land of Avalokiteshvara and the Dalai Lama as his incarnation, regardless of their formal understanding of Buddhist philosophy. China views this belief as a threat and seeks to weaken these long-standing traditions.

Chinese authorities have also tried to distance Tibetan children from traditions central to their everyday lives. Images of the Dalai Lama and books on Tibetan nationalism are banned, and even mentioning his name is prohibited. Such policies seek to erase customs, practices, and ideas rooted in Tibetan Buddhist culture. The sole purpose of building colonial boarding schools across Tibet is to reshape Tibetan children's thought and behaviour. Even during holidays, Tibetan children are restricted from attending religious festivals or returning home. These measures are intended to erase Tibetan Buddhist customs and, ultimately, Buddhism itself from the Tibetan people's way of life.

Ethnic Unity Law is China's Package Strategy for Eradicating Tibetan Buddhism

For China's leadership, Tibetan Buddhism remains a major obstacle to so-called stabilising Tibet. Monastic communities are viewed as centres of Tibetan nationalism, culture, and identity. China's efforts to weaken the foundations of Tibetan Buddhism appear to be driven by three main motivations.

First, Tibetan monks and nuns have often played leading roles in the Tibetan national struggle movement. For instance, Trinley Choedon, a nun from Nyemo, led a protest in 1969; monks from Drepung Monastery led a peaceful march in Lhasa in 1987; and in 2008, monks and nuns participated in large-scale peaceful protests across Tibet, followed by more than 150 self-immolations. These acts of non-violent protest drew global attention to Tibet and challenged China's official narrative. Beijing regards such protests as a secessionist threat, a view reflected in Xi Jinping's.

Why the Atlantic alliance endures

History has a curious habit of exposing the superficiality of contemporary commentary. In international affairs, nothing illustrates this more vividly than the recurring predictions of the imminent collapse of the Atlantic Alliance. Every disagreement between Washington and a European capital is immediately magnified into evidence of an irreversible rupture. A sharp exchange between Donald Trump and Emmanuel Macron, an uncomfortable encounter with Giorgia Meloni, a public disagreement with Spain over defence commitments, or a quarrel over tariffs is instantly interpreted as proof that the United States and Europe are travelling in opposite directions. Such conclusions

are not merely exaggerated; they betray a misunderstanding of how enduring geopolitical relationships are constructed. Nations do not abandon decades of accumulated strategic convergence because leaders exchange harsh words or indulge in political theatre. Personalities matter, but history matters more. Governments change, electoral moods fluctuate and rhetoric oscillates between warmth and acrimony. The underlying architecture of power, however, is built upon far more durable foundations.

The United States and Europe remain bound together by an intricate web of common interests that extends well beyond the immediate calculations of governments. Their partnership is sustained not only by military alliances but also by shared civilisational roots, overlapping cultural traditions, integrated economies, common democratic institutions, strategic imperatives and, increasingly, the perception of common adversaries. NATO is only the visible manifestation of a much deeper Atlantic community that has evolved over generations. It is this enduring reality that explains why periodic tensions have repeatedly failed to produce any lasting strategic divorce.

Donald Trump has undoubtedly introduced an unusually abrasive style into transatlantic diplomacy. His instinctive preference for transactional bargaining, his impatience with multilateral institutions and his proclivity to publicly chastise allies have created undeniable discomfort across Europe. Yet it would be a profound analytical mistake to confuse Trump's personality with America's permanent interests. Long after the present occupants of the White House, the Elysée Palace or Palazzo Chigi have departed the political stage, the structural logic that binds the Atlantic powers together will remain substantially unchanged. There is an important lesson here for India. Indian diplomacy has, over the decades, earned worldwide respect precisely because it has generally refused to mistake transient developments for enduring realities. That wisdom must not now be abandoned. India should deepen its partnership with the United States, expand cooperation with the principal powers of the European Union and continue to build upon the excellent bilateral relationships it enjoys with countries such as France, Britain, Germany and Italy. But it should do so with a clear understanding that these nations ultimately belong to the same strategic ecosystem. Differences among them are usually tactical, not existential.

Equally, India must continue to diversify its strategic options. Its long-standing partnership with Russia remains an important pillar of strategic autonomy.

ડિજિટલ ઈન્ડિયાના ૧૧ વર્ષ: ઈ-સરસ ઓનલાઈન માર્કેટ અને મેળાઓ ડિજિટલ કોમર્સ દ્વારા ગ્રામીણ આજીવિકાને મજબૂત કરી રહ્યા છે

- ૮.૯૯ કરોડથી વધુ એસએચજીના સભ્યો ઈ-સરસ પોર્ટલ પર વેફર્સ (ચિપ્સ), પાપડ, મધ, હસ્તકલા વગેરે જેવી ૧,૪૦૦+ પ્રોડક્ટ્સ વેચે છે
- મહિલા ઉદ્યોગસાહસિકો અને કૃષિ પેદાશ એકત્રિત કરતી અને માર્કેટિંગ કરતી એફપીઓ પોતાને સશક્ત બનાવી રહી છે, જેનાથી આવકની નવી તકો ઊભી થઈ રહી છે
- ૨૦૨૯ સુધીમાં ૬ કરોડ લખપતિ દીદીઓના વિઝન સાથે, ડિજિટલ ઈન્ડિયાની ઈ-સરસ પહેલ મહિલા અને ગ્રામીણ ઉદ્યોગસાહસિકોને દેશભરમાં પ્રોડક્ટ્સ વેચવા માટે સક્ષમ બનાવી રહી છે

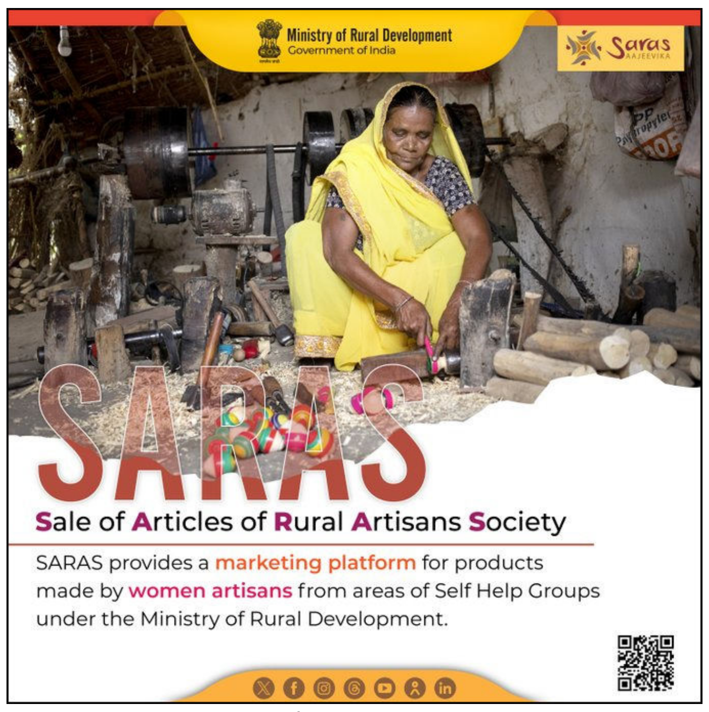

પી.આઈ.બી. અમદાવાદ

ડિજિટલ ઈન્ડિયા કાર્યક્રમ અગિયાર વર્ષ પૂર્ણ કરી રહ્યો છે ત્યારે, ભારત વિવિધ ક્ષેત્રોમાં નાગરિકો માટે સમાવેશી તકો ઊભી કરવા માટે ડિજિટલ પબ્લિક ઈન્ફ્રાસ્ટ્રક્ચરનો લાભ લેવાનું ચાલુ રાખ્યા છે. આ પરિવર્તનનું એક મહત્વપૂર્ણ ઉદાહરણ ઈ-સરસ (eSaras) છે, જે સરકાર સમર્થિત ડિજિટલ કોમર્સ પ્લેટફોર્મ છે જે ગ્રામીણ ઉત્પાદકોને દેશભરના ગ્રાહકો સાથે જોડી રહ્યું છે. ઈલેક્ટ્રોનિક્સ અને ઈન્ફોર્મેશન ટેકનોલોજી મંત્રાલય (MeitY) હેઠળના ડિજિટલ ઈન્ડિયા કોર્પોરેશન (DIC) દ્વારા ગ્રામીણ વિકાસ મંત્રાલય (MoRD) ના સહયોગથી વિકસિત, ઈ-સરસ એ દીનદયાળ અંત્યોદય યોજના - રાષ્ટ્રીય ગ્રામીણ આજીવિકા મિશન (DAY-NRLM) હેઠળ અમલમાં મુકવામાં આવ્યું છે. આ પ્લેટફોર્મ સ્વ-સહાય જૂથો (SHGs), મહિલા ઉદ્યોગસાહસિકો, ઉત્પાદક જૂથો અને ખેડૂત ઉત્પાદક સંગઠનો (FPOs) ને એક વિશ્વસનીય ડિજિટલ માર્કેટપ્લેસ દ્વારા તેમની પ્રોડક્ટ્સનું માર્કેટિંગ કરવા સક્ષમ બનાવે છે, જેનાથી સમાવેશી ડિજિટલ વૃદ્ધિના વિઝનને આગળ વધારવાની સાથે ટકાઉ આજીવિકાની તકો ઊભી થાય છે.

ઈ-સરસ એ DAY-NRLM હેઠળ ગ્રામીણ ઉદ્યોગસાહસિકતાને ટેકો આપતા એક મહત્વપૂર્ણ ડિજિટલ કોમર્સ પ્લેટફોર્મ તરીકે ઉભરી આવ્યું છે. આ કાર્યક્રમ આજે ૮.૯૯ કરોડથી વધુ નોંધાયેલા SHG સભ્યોને આવરી લે છે, જે વિશ્વની સૌથી મોટી મહિલા સંચાલિત આજીવિકા ઈકોસિસ્ટમમાંની એકનું નિર્માણ કરે છે. પ્લેટફોર્મ પર ૧,૪૦૦ થી વધુ પ્રોડક્ટ્સ ઉપલબ્ધ છે, જ્યારે ૮૦૦+ ખરીદદારો ONDC-સક્ષમ બાયર એપ્લિકેશન્સ દ્વારા SHG પ્રોડક્ટ્સ મેળવી રહ્યા છે. ગ્રામીણ સાહસોને પ્રોત્સાહન આપવા માટે વાર્ષિક ૫૦ થી વધુ સરસ (SARAS) મેળાઓનું આયોજન કરવામાં આવે છે, અને SHG પ્રોડક્ટ્સ ONDC સાથે સંકલિત ૧૧+ બાયર એપ્લિકેશન્સ દ્વારા ઉપલબ્ધ છે, જે બજારની વિઝિબિલિટી (દ્રશ્યતા) અને વેચાણની તકોને નોંધપાત્ર રીતે વિસ્તૃત કરે છે. આજીવિકા પ્રમોશન સાથે ડિજિટલ ટેકનોલોજીનો સમન્વય કરીને, ઈ-સરસ ગ્રામીણ મહિલા ઉદ્યોગસાહસિકોને ઘરની આવક મજબૂત કરવા, પરંપરાગત કૌશલ્યોને જાળવી રાખવા અને સમાવેશી તેમજ આત્મનિર્ભર ભારતના વિઝનમાં યોગદાન આપવામાં મદદ કરી રહ્યું છે. મહિલા સંચાલિત સ્વ-સહાય જૂથો DAY-NRLM હેઠળ ગ્રામીણ આર્થિક વિકાસના મુખ્ય સ્તંભ તરીકે ઉભરી આવ્યા છે. ઈ-સરસ SHGs ને એન્ડ-ટુ-એન્ડ ડિજિટલ કોમર્સ પ્લેટફોર્મ દ્વારા સમગ્ર ભારતમાં ગ્રાહકોને તેમની પ્રોડક્ટ્સ સ્વતંત્ર રીતે પ્રદર્શિત કરવા અને વેચવા માટે સક્ષમ બનાવીને આ ઈકોસિસ્ટમને મજબૂત કરે છે. તે વિશ્વસનીય LokOS ઈકોસિસ્ટમ દ્વારા ડિજિટલ ઓનબોર્ડિંગ, ઓનલાઈન પ્રોડક્ટ કેટલોગ, ઈન્વેન્ટરી મેનેજમેન્ટ, સુરક્ષિત ડિજિટલ પેમેન્ટ્સ, સંકલિત લોજિસ્ટિક્સ, ઓર્ડર મેનેજમેન્ટ અને ભાષિણી (BHASHINI) દ્વારા બહુભાષી એક્સેસ પ્રદાન કરે છે. વચેટિયાઓ પરની નિર્ભરતા ઘટાડીને અને રાષ્ટ્રીય બજારોમાં સીધી પહોંચ સક્ષમ કરીને, આ પ્લેટફોર્મ ગ્રામીણ મહિલાઓને આવક સુધારવા, સાહસો સ્થાપવા અને ડિજિટલ અર્થતંત્રમાં વધુ અસરકારક રીતે ભાગ લેવામાં મદદ કરે છે. આ પ્લેટફોર્મ ચકાસાયેલ ગ્રામીણ મહિલા ઉદ્યોગસાહસિકોને રાષ્ટ્રીય બજારોમાં પ્રવેશ મેળવવા માટે પણ સક્ષમ બનાવી રહ્યું છે, જે સરકારના ૨૦૨૯ સુધીમાં ૬ કરોડ લખપતિ દીદીઓ બનાવવાના વિઝનને ટેકો આપે છે.

લાખો ગ્રામીણ પરિવારો માટે, કૃષિ એ આવકનો પ્રાથમિક સ્ત્રોત છે, પરંતુ આ કમાણી ઘણીવાર મોસમી (સીઝનલ) હોય છે. ઈ-સરસ SHGs અને ગ્રામીણ ઉત્પાદક જૂથોને આખું વર્ષ આવક ઊભી કરવા સક્ષમ બનાવીને આવકમાં વિવિધતા લાવવામાં મદદ કરે છે. આ પ્લેટફોર્મ ખાદ્ય પ્રસ્તાવના (ફૂડ પ્રોસેસિંગ), ફાર્મ-આધારિત સાહસો, હસ્તકલા, હેન્ડલૂમ, મધ, ડેરી ઉત્પાદનો, હર્બલ ઉત્પાદનો, પર્સનલ કેર આઈટમ્સ અને હોમ ડેકોર સહિતની આજીવિકા પ્રવૃત્તિઓની વ્યાપક શ્રેણીને પ્રોત્સાહન આપે છે. આનાથી ગ્રામીણ પરિવારો માટે, ખાસ કરીને પાકની લણણી ન થતી હોય તેવા સમયગાળા દરમિયાન, વધારાની અને ટકાઉ આવકની તકો ઊભી થાય છે, જેનાથી મોસમી કૃષિ કમાણી પરની નિર્ભરતા ઘટે છે.બજારમાં પહોંચ પૂરી પાડવા ઉપરાંત, ઈ-સરસ ગ્રામીણ ઉદ્યોગસાહસિકોને તેમની પ્રોડક્ટ્સ બજારમાં લાવતા પહેલા તેનું મૂલ્ય વધારવા માટે પ્રોત્સાહિત કરે છે. SHGs ને કૃષિ પેદાશોની પ્રોસેસિંગ અને પેકેજિંગ કરીને ઉચ્ચ મૂલ્ય ધરાવતી પ્રોડક્ટ્સ જેમ કે વેફર્સ (ચિપ્સ), પાપડ, અથાણાં, જામ, સ્ક્વોશ, કેન્ડી, પેકેજ્ડ મસાલા, પ્રોસેસ્ડ કઠોળ અને બોટલ્ડ મધ બનાવવામાં સહાય કરવામાં આવે છે. ઉદાહરણ તરીકે, કાચા બટાકા કે ફળો વેચવાને બદલે, ઉત્પાદક જૂથો તેને સુધારેલી શેલ્ફ લાઈફ અને બ્રાન્ડિંગ સાથે પેકેજ્ડ ફૂડ પ્રોડક્ટ્સમાં રૂપાંતરિત કરી શકે છે. આવું મૂલ્ય વર્ધન પ્રોડક્ટની ગુણવત્તામાં વધારો કરે છે, માર્કેટેબિલિટી (બજાર યોગ્યતા) સુધારે છે અને ગ્રામીણ ઉત્પાદકોને તે જ કૃષિ આઉટપુટમાંથી વધુ વળતર મેળવવા સક્ષમ બનાવે છે.

ડિજિટલ કોમર્સની સફળતા માત્ર ટેકનોલોજી પર જ નહીં પરંતુ ગ્રામીણ ઉદ્યોગસાહસિકોની ક્ષમતાઓના નિર્માણ પર પણ આધાર રાખે છે. DAY-NRLM હેઠળ, SHGs સાથે જોડાયેલી મહિલાઓને ડિજિટલ ઓનબોર્ડિંગ, પ્રોડક્ટ લિસ્ટિંગ, બ્રાન્ડિંગ, પેકેજિંગ, પ્રોડક્ટ ફોટોગ્રાફી, ડિજિટલ માર્કેટિંગ, ઈન્વેન્ટરી મેનેજમેન્ટ, ઓર્ડર પ્રોસેસિંગ, કસ્ટમર સર્વિસ, નાણાકીય સાક્ષરતા અને લોજિસ્ટિક્સ મેનેજમેન્ટની તાલીમ આપવામાં આવે છે. આ ક્ષમતા નિર્માણની પહેલો ગ્રામીણ મહિલાઓને ઓનલાઈન વ્યવસાયોને સ્વતંત્ર રીતે સંચાલિત કરવા અને વ્યાપક બજારોમાં સ્પર્ધા કરવા માટે જરૂરી કૌશલ્યોથી સજ્જ કરે છે.

તાલીમને ડિજિટલ ઈન્ફ્રાસ્ટ્રક્ચર સાથે જોડીને, ઈ-સરસ મહિલા ઉદ્યોગસાહસિકોને ભારતના વિસ્તરતા ડિજિટલ અર્થતંત્રમાં સક્રિય સહભાગી બનવા સક્ષમ બનાવી રહ્યું છે. વિવિધ ગ્રામીણ પ્રોડક્ટ્સને સપોર્ટ

ઈ-સરસ એવી પ્રોડક્ટ્સ પ્રદર્શિત કરે છે જે ભારતના ગ્રામીણ અર્થતંત્રની વિવિધતાને પ્રતિબિંબિત કરે છે. લોકપ્રિય પ્રોડક્ટ શ્રેણીઓમાં અથાણાં, પાપડ, મધ, મસાલા, મિલેટ-આધારિત ખાદ્ય ઉત્પાદનો, વાંસ અને નેતરની કળા, લાકડાની હસ્તકલા, ટેરાકોટા ઉત્પાદનો, હેન્ડલૂમ સાડીઓ, શાલ, સુતરાઉ કપડાં, હોમ ડેકોર વસ્તુઓ, હર્બલ સાબુ, આવશ્યક તેલ (એસેન્સિયલ ઓઈલ્સ), ડેરી ઉત્પાદનો, ઘી અને ઊનનાં કપડાંનો સમાવેશ થાય છે.

રક્ષા સચિવ અને જાપાનના આંતરરાષ્ટ્રીય બાબતોના સંરક્ષણ ઉપમંત્રીએ ટોક્યોમાં ૮મી ભારત-જાપાન સંરક્ષણ નીતિ વાર્તાની સહ-અધ્યક્ષતા કરી

પી.આઈ.બી. અમદાવાદ

ભારત અને જાપાન વચ્ચે ૧૩ જુલાઈ ૨૦૨૬ ના રોજ જાપાનના ટોક્યો ખાતે ૮મો સંરક્ષણ નીતિ સંવાદ યોજાયો હતો. આ બેઠકમાં ભારતીય પ્રતિનિધિમંડળનું નેતૃત્વ રક્ષા સચિવ શ્રી રાજેશ કુમાર સિંહ દ્વારા કરવામાં આવ્યું હતું અને જાપાનના પ્રતિનિધિમંડળનું નેતૃત્વ આંતરરાષ્ટ્રીય બાબતોના સંરક્ષણ ઉપમંત્રી શ્રી કાનો કોજી દ્વારા કરવામાં આવ્યું હતું. બંને પક્ષોએ અગાઉની સંરક્ષણ નીતિ વાર્તા પછી દ્વિપક્ષીય સંરક્ષણ સહયોગમાં થયેલી નોંધપાત્ર પ્રગતિની સમીક્ષા કરી હતી અને ભારત-જાપાન વિશેષ વ્યૂહાત્મક અને વૈશ્વિક ભાગીદારીને વધુ મજબૂત બનાવવાની તેમની પ્રતિબદ્ધતાનો પુનરોચ્ચાર કર્યો હતો. બંને દેશોએ પ્રવર્તમાન પ્રાદેશિક અને વૈશ્વિક સુરક્ષા વાતાવરણ પર વ્યાપક ચર્ચા કરી હતી અને પરસ્પર હિતના મુદ્દાઓ પર વિચારોનું આદાનપ્રદાન કર્યું હતું. આ વાર્તા દરમિયાન લશ્કર-થી-લશ્કર આદાનપ્રદાન, સંયુક્ત મુખ્યાલયો વચ્ચે સહયોગ, દરિયાઈ સહયોગ, સંરક્ષણ કવાયતો, ક્ષમતા નિર્માણ, દરિયાઈ ટેકનોલોજી સહિત સંરક્ષણ સાધનો અને ટેકનોલોજી સહયોગ અને સંસ્થાકીય ક્રિયાપ્રતિક્રિયાઓમાં વધારો કરવા સહિતના દ્વિપક્ષીય સંરક્ષણ જોડાણોના તમામ પાસાઓની સમીક્ષા કરવામાં આવી હતી. બંને પક્ષોએ સંરક્ષણ સહયોગના સતત થઈ રહેલા વિસ્તરણને આવકાર્યું હતું અને નિયમિત ઉચ્ચ સ્તરીય આદાનપ્રદાન તથા વાર્તા પ્રણાલી જાળવી રાખવાના મહત્વ પર ભાર મૂક્યો હતો. તેઓએ ચાલુ વર્ષના અંતમાં યોજાનારી ૨+૨ બેઠક સહિત આગામી મંત્રી સ્તરની મુલાકાતોના સંભવિત પરિણામો અંગે ચર્ચા કરી હતી. બંને પ્રતિનિધિમંડળોએ સંરક્ષણ ઔદ્યોગિક સહયોગ, તકનીકી નવીનતા (ટેકનોલોજીકલ ઈનોવેશન), સાયબર સુરક્ષા, અવકાશ અને સહિયારા વ્યૂહાત્મક હિતના અન્ય ક્ષેત્રો સહિત ઉભરતા ક્ષેત્રોમાં સહકારને વધુ ઊંડો બનાવવાના માર્ગો પર પણ ચર્ચા કરી હતી. બંને પક્ષોએ પ્રાદેશિક અને વૈશ્વિક સુરક્ષા મુદ્દાઓ પર ભારત અને જાપાન વચ્ચે વધી રહેલી સમાનતા પર સંતોષ વ્યક્ત કર્યો હતો અને ઈન્ડો-પેસિફિકમાં નજીકથી કામ કરવાનું જાળવી રાખવા સંમતિ વ્યક્ત કરી હતી. તેઓએ આંતરરાષ્ટ્રીય કાયદા પ્રત્યેના આદર પર આધારિત મુક્ત, ખુલ્લા અને નિયમો આધારિત ઈન્ડો-પેસિફિક ક્ષેત્રને પ્રોત્સાહન આપવાની તેમની પ્રતિબદ્ધતા દોહરાવી હતી. રક્ષા સચિવે સંરક્ષણ ક્ષેત્રે ભારત સાથે જાપાનના સતત જોડાણની પ્રશંસા કરી હતી અને ભારત-જાપાન વિશેષ વ્યૂહાત્મક અને વૈશ્વિક ભાગીદારીના માળખા હેઠળ વ્યવહારિક સહયોગને મજબૂત કરવાના મહત્વ પર પ્રકાશ પાડ્યો હતો. શ્રી કાનો કોજીએ અગ્રતા ધરાવતા ક્ષેત્રોમાં ભારત સાથે સંરક્ષણ સંબંધોને વધુ વિસ્તૃત કરવાની જાપાનની પ્રતિબદ્ધતાનો પુનરોચ્ચાર કર્યો હતો.